

tænke i denne Sag som jeg; og jeg opfordrer den højtærede Trafikminister til at reformere her, selv om ogsaa hans Generaldirektør ikke synes om det; thi en Minister har godt af fra Tid til anden at vise sin Generaldirektør, at han er Minister. Saa vil den højtærede Trafikminister sikkert paa den Maade faa en Berømmelse — selv om det kun er en lille formel Ting, der her skal gennemføres —, som Ministeren vil være glad over, og som vil gøre, at vi kunne mindes ham med Velvillie og Glæde, hvis det menneskelige skulde ske, at Pest og Bylder eller andre Sygdommes Nød skulde gøre, at han ikke længere kunde være vor Minister.

Maa jeg endnu blot gøre den Bemærkning, at med Hensyn til Statsbanernes Funktionærer er jeg ganske enig med min ærede Ven fra Fredensborg (Johan Knudsen).

Ellinger: Mindretallets Forslag, under Nr. 9 tilsigter, som bekendt — det er jo et Forslag, som har været Genstand for Forhandling og Omtale af flere Medlemmer —, at tilvejebringe en Forbedring for de lavere lønnede Funktionærer indenfor Statsbanedriften derved, at der foreslaas dette Husleje- eller Opholdstillæg, som vi alle kende. Da det af Ministerens Udtalelser i forrige Samling og ligeledes af hans Udtalelser i Begyndelsen af denne Samling maatte antages, at det vilde trække ud med en Forandring i Lønningsloven, var det ganske naturligt, naar jeg ser hen til de Udtalelser, der faldt i forrige Samling, at vi, der mene, at Jernbanefunktionærernes Kaar, skønt Lønningsloven er af saa ung Alder, bør forbedres, sluttede os til og stemte for det Forslag, som var fremme sidste Foraar om dette Huslejetillæg, som nu igen møder. Den ærede Minister har henvist til, at der dog altid plejedes at gaa i det mindste en halv Menneskealder mellem to Revisioner af en Lønningslov, og han syntes at være af den Opfattelse, at det bør der ogsaa være, en Opfattelse, som jeg antager deles ret almindelig her i Tinget. Naar der nu imidlertid i Jernbaneetaten mellem det lavest lønnede Personale er en stærk Bevægelse oppe for at faa dette Husleje- og Opholdstillæg, tager man jo neppe fejl, naar man gaar ud fra, at det jo ikke netop er det, de ønske. Det, de ønske at opnaa, er naturligvis en Forbedring, og naar de have grebet til at genoptage den tidligere Ordning med Husleje- og Opholdstillæg, ligger det naturligvis deri, at de under de fore-

liggende Forhold anse den for den mest farbare. Men, som sagt, om en Forbedring af deres Kaar opnaas ad den ene eller den anden Vej, det er naturligvis de paagældende saa temmelig ligegyldigt.

Det, vi da maa undersøge, er dette: Var Loven af 1903 ikke den Forbedring, der tilsigtedes, og er en Forbedring paa-trængende nødvendig, og skal en Forbedring da tilvejebringes bedst igennem Husleje- og Opholdstillæg? Til Belysning af disse Forhold vil jeg tillade mig at omtale kun en enkelt af Funktionærklasserne, men en meget stor, nemlig Portørerne; thi ved at tage saadant et enkelt Forhold frem til Belysning antager jeg, at man bedre end ved mange Ord kommer til at ramme det, det her drejer sig om.

Ifølge Driftsberetningen for 1905—06 var der den 31. Marts 1906 akkurat 1906 Portører, det vil sige noget nær $\frac{3}{4}$ af hele det Personale, der er ansat i Statsbanernes Tjeneste. Efter Lønningsloven af 1898 vare jo disse Portører delte i 5 lige store Klasser, af hvilke den yngste lønnedes med 600 Kr., og saa rykkede de op med et Tillæg af 60 Kr. for hver Klasse, de stege, og kunde altsaa naa op til 900 Kr. Dertil kom saa Opholds- og Huslejetillæget, der her i København udgjorde 120 Kr.

Maa jeg erindre om, at da det trak ud med Jernbanekommissionens Afgivelse af sin Betænkning i sin Tid, forelagde den daværende Minister for offentlige Arbejder, Juul-Rysensteen, uden at afvente denne Betænkning, et Lønningsforslag. Dette Forslag vandt imidlertid ikke Naade for dette Tings Øje, og man foreslog da her fra det daværende Flertals Side et Surrogat derfor, idet man fremsatte Forslag om et midlertidigt Lønningstillæg til de lavest lønnede Funktionærer rundt omkring i Statens Tjeneste. Deraf fulgte, at de Funktionærer, som vi her tale om, naturligvis fik en meget væsentlig Del af det, som man den Gang ansaa for det, de behøvede, og derfor kunde den endelige Lønningslov ikke give dem en saa stor Forbedring, som de efter Forholdene havde ventet. Jeg tror af, hvad der senere er gaaet for sig, at kunne uddrage den Lære: i videst muligt Omfang at søge at undgaa midlertidige Lønningstillæg, men tage Lønningslovene selv op til Revision, naar Forholdene kræve det.

Var nu Loven af 1903 ikke en Forbedring af disse Funktionærers Kaar? Hertil kan svares baade Ja og Nej. Ja, for saa vidt som mange af disse Funk-